

ČWAWA₂

Líbí se vám noční krajina? A co stíny?

Je noc, taková ta tajemná, Měsíc svítí a některá místa v okolí vypadají, jako by je někdo polil roztaveným stříbrem. Ve dne vše vypadá jinak. Barvy jsou pryč a přesto vše dostává jiný rozměr, jiný pohled, jinou hloubku. Je po půlnoci a působí to poněkud mrtvolným dojmem. Stíny ožívají a plazí se po louce, vlní se v rybníce a vše se přibližuje. Svými dlouhými pařáty se snaží na všechno dosáhnout a přitáhnout k sobě. Stále se mění a přibližují, jako by chtěly všechno do sebe pohltit. Podíváte-li se dvakrát na jedno místo, nikdy neuvidíte ten samý obraz. Kdoví co se za stíny skrývá, jaké hrozí nebezpečí. Není nikdy jisté, zda se ze tmy nevyonoří zlo, ať už v podobě běsnící zvěře, či pomateného násilníka. Přesto je vše svým způsobem krásné. A tísnivé.

Lenka si povzdechla.

Sama vyrazila do přírody, nechtěla vědět kam a kdy se vrátí. Posledních několik dní myslela jen na to, že má odevzdat několik stránek eseje. Nedařilo se jí nic psát. Nemohla to už vydržet, vzala si jen nejnужnější potřeby a vyrazila pryč. "Přece se z toho nezblázním!"

Šla po cestách-necestách, přes louky pole a hlavně lesy. Bylo krásně, svítil vzduch a těch barev kolem! Ušla už velký kus cesty, ale nevdalo jí to. Najednou ale zjistila, že slunko zmizelo a šířící se les, v němž se ocitla nemá konce. začíná být tma. Zabalila se do deky a sedla si ke stromu na mýtině, kterou objevila.

Pozoruje stíny. Plazící se stíny.

Přepadá jí úzkost, neví na co má myslet. Snaží se myslet na esej, myslet na tu pitomou esej, jenomže pořád jí něco ruší. A přitom to není žádný hluk, nýbrž samotné ticho. Choulí se do deky, přikládá ucho k hodinkám. Uklidňuje jí pravidelný tikot. Ticho. Hodinky přestaly tikat.

"Ááá!" zakřičí a trhne hlavou. Musela na chvíli usnout. Rychle vstává a slyší vítr, který vane po mýtině. Keře se pohybují, suchá tráva poletuje sem a tam a do toho ty protivné stíny, které dobarvují iluzi nekonečných pohybů.

Cítí, že neměla nikam chodit. Neměla zůstat v lese.

Rychle míří skrz mýtinu do lesa.

Běží.

Vidí jen to, co matně osvětluje Měsíc.

Utíká směrem mezi ty dva velké stromy nedaleko. Země se zdá být rovná.

Nevidí téměř nic. Najednou ztrácí půdu pod nohama a s hlasitým žbluňknutím se ocitá pod vodní hladinou..

Tom oceňuje krásu měsíčním světlem zalité krajiny. Je to pro něj čest vzdát poctu matce zemi tichým mlčením a pozorováním spící přírody. Je sám, každý kluk touží být občas sám. Vybral si krásné místo pro noční bdění- na kraji lesa a máj křovinami porostlé loučky, jež končí malým rybníčkem. Těch je tu v okolí spousta.

Sedí a mlčí. Pozoruje stíny. Miluje pestrost stínů, miluje hloubku stínů, zbožňuje jejich možnosti a vytrvalost. Vnímá a přijímá je jako strážce a temné pány vše osvětlující, jako odvrácenou stranu denní pozornosti, jako něco co vlastní každý na světě. V tom osvětlím se plete. Stíny mají každého znás.

Je šťasten, zavírá oči a vnímá noc ostatními smysly.. Je ticho. Klid. "

Ááá!" ozve se nedaleko spolu se zvukem šplouchající vody. Rychle se napřímí a poslouchá, odkud se řev ozývá. Jedná instinktivně, bere jen nůž, uzlovačku a svítilnu a míří rychle leč tiše ke zdoji poměrně hlasitého jekotu..

ČWAWA₂

“Pomóc!”

řve opakovaně Lenka a vyprskává u toho kvanta studené vody z úst. Ani nedoufá, že by tu mohl někdo být, naopak - vlastně si přeje, aby tu nikdo nebyl. Ale přesto instinktivně a s pudem sebezáchovy prostě křičí. Pomalu se vzpamatovává z původního šoku a snaží se dostat tam, kde předpokládá břeh. A opravdu po několika okamžicích šlape na něco tuhého a drápe se na břeh. Až teď si všimne postavy s baterkou v ruce. Osleplí ji světlo. Lekne se k smrti.

“Neboj, já jsem Tomáš. Pojd', pomůžu ti.” Tomáš natáhne ruku a Lenka se jí po chvilce váhání chytne a už je na břehu. Lence je zima, všude na těle má husí kůži, drkotá zuby. Snaží se o nějaký pohyb, ale je strašně ztuhlá. Tom jen řekne: “Pojd'!” a táhne ji za ruku z lesa. Po chvíli oba dorazí na Tomovo místo.

“Zabal se do toho.” říká Tom s celtou ruce. “Za chvíli bude teplo.” Během několika okamžiků sesbírá chrástí a větvičky a pomocí ocílky zažehne plamínek. Sám svléká své svršky, zůstává jen v kraťasech a podává je Lence se slovy, aby ze sebe svlékla vše mokré a oblékla se do suchého. Sám se stará o oheň, zatímco se Lenka převléká. Několik minut je ticho. Je slyšet jen praskání větví v ohni. Oba neví co říct, jen koukají do plamenů tak, jak už oba koukali několikrát.

A tak náhodný půlnoční chodec může vidět poměrně nevídaný jev. Uprostřed krajiny vzdáleni od civilizace se krčí u ohně dva šestnáctiletí lidé, jeden o druhém nic neví a jen mlčí.

“Díky” přeruší Lenka ticho. Tom se na ní jen usměje. A tak zatímco se Lence suší oblečení, povídají se a navzájem si vysvětlují co tu dělají, odkud jsou a čas jim ubíhá. Je jim oběma příjemně. “Znáš legendu o stříbrné pavoučí síti?” překvapí najednou Tom Lenku. “Ne, povídej, přeháněj!” pronese s úsměvem Lenka. “Ono na tom není nic moc k povídání. Prostě, traduje se, že o stříbrné noci, to je noc, kdy jasně svítí Měsíc a vše zalívá svou stříbrnou září, se dá najít v lese stříbrná pavučina snů, na jejímž konci najdeš to co hledáš a o čem sníš.” “A jak pozná, že o něčem sníš? Co když nechci nic hledat?” “Ten, kdo nic nehledá a o ničem nesní, jako by žil jen na půl. Zvídavost z nás dělá lidi. Neříkej, že ty k takovým patříš.” “Ne, ale..” “Pojd', budem spolu bloudit do rána, stejně nemáme co dělat a ve dvou se přece hledá líp! Loni jsem pochopil, že někdy stačí provést něco bláznivého, abych našel sám sebe.”

Poslední slova na Lenku zvláště zapůsobila. Uhasili oheň, sbalili věci a šli. Stíny vedly jejich kroky. Hledali pavučinu snů. Neměli ani strach, ani hlad, necítili únavu. Tělem jim procházelo jakési vzrušení. Hledali. Hledali a našli. Šli po stříbrné niti a došli až na její konec. Co bylo na jejím konci ví jen oni. Protože:

“NĚKDY I SAMO HLEDÁNÍ MŮŽE BÝT CÍLEM”

Co je na konci stříbrného vlákna pavučiny?

Máte chuť hledat a žít tak naplno?

Chcete zažít něco nevdáního?

A co stíny? A Měsíc?

Jak? A kudy?

ČWAWA₂
Vám poradí

Druhý ročník nočně-akčně-terénní šifrovací hry proběhne..

KDY? 1.-2. 6.2007 (začátek kolem 17 hodiny, konec max kolem 12)

KDE? začátek je tradičně na Malém Waldenu (tábořiště Wallowy)

O CO JDE? Účelem hry je projít co nejrychleji trasu cca 10 šifer, v níž každá šifra odkazuje na místo s další šifrou. Soutěží 3-4členné týmy.

KONTAKT? <http://ciko.hostujuj.cz/ciwawa.html> - veškeré potřebné informace o hře i šifrování
hopeciko@seznam.cz - přihlašujte se na tento e-mail! rád i zodpovím případné dotazy